

svarer dertil, at jeg har gjort det, fordi jeg anseer det for upassende ved anden Behandling af et Lovforslag at møde ligeoverfor en Forsamling med ganske almindelige Principer og saa udvikle dem og overlade til Andre at bringe dem i en overfluelig Skikkelse. Jeg anseer det for en Forpligtelse, som man har, at man opstiller sine Forslag paa en saadan Maade, at det kan oversees, om man end beskedent maa erkende, at Arbejds Fuldbendelse ligger ud over det enkelte Medlems Kræfter, og at der kun kan være Tale om ved at stemme over et saadant Endringsforslag at stemme om en Grundsatning. Saaledes som Forslaget foreligger for os af det ærede Udvalg, vil Statskassen ikke komme i Besiddelse af en eneste Skilling Dansk før den 1ste April 1869. Skulde dette Forslag have Stemningen for sig, saa seer jeg ikke, hvorfor det hæfter saa meget med at faae Loven igjennem i denne Samling, thi saa er der fuldkommen Tid for Indenrigsministeren til, hvis Folkethinget giver Anledning dertil, at udarbejde et Forslag, som hviler paa et andet Grundlag end dette. Det er muligt, at man mener, at det er en Forpligtelse for dette Thing, der med saa stort Overtaal af Stemmer har vedtaget Jernbaneloven, nu ogsaa at vise sin Beredvillighed til at svare Statskassen, hvad der tilkommer den, og at man derfor ikke vil gaae ind paa Endringsforslaget om at udsætte Betalingsfristen til 1ste April 1869. Nu vel, det vil være smukt, men hvis Thinget er fundet til at godkjende den Grundsatning, der er udtalt i mit Endringsforslag, saa vil der endda være Mulighed for Ministeren til inden trede Behandling af denne Sag at rette paa Endringsforslaget, saa at det ikke blot i Theorien men ogsaa i Praxis bliver retfærdigt. Det maa jo nemlig vel erindres, at dette Endringsforslag ikke kan være Noget, som er den høitærede Minister ubekjendt; jeg anseer det for en given Sag, at mellem de forskjellige Forsøg, som den høitærede Minister har gjort paa Opfyldelsen af hiin Paragraph i Loven af 10de Marts, og som han forrige Gang skildrede for os, maa ogsaa dette Forsøg have været. Han maa have tænkt sig at vende tilbage til den Grundsatning, der er udtalt i Lovforslaget fra 1856, saa vil han i det Høieste

kun have at gjøre med en gammel Bekjendt, skjøndt han her er klædt i en Kjole, som jeg har iført ham. Dersom man vil fastholde det Princip, at de locale Interesser ogsaa skulle bøde de locale Vederlag, saa vil efter al Sandsynlighed den rigtigste Fremgangsmaade for Fremtiden være den, at man lader Expropriationscommissionerne, samtidigt med at de fastsætte Vederlaget, ogsaa indgive Forslag om, hvorledes Halvdelen deraf skal erstattes Statskassen af de paagjældende Egne; thi det er unægteligt, at der hører localt Kjendskab til for at vide, hvor denne Halvveel skal lægges hen og hvor ikke. Det er imidlertid Noget, som kun vil kunne faae Anvendelse paa Fremtiden; paa Fortiden kan det ikke faae Anvendelse, thi med Hensyn til den ere vi bundne ved, hvad Loven af 1861 foreskriver, og jeg troer, at det vilde være heldigt, om vi valgte at gaae en Vej, om hvilken man kan sige, at den stræber efter at give en loyal Opfyldelse af den Tanke, der er nedlagt i hiin Lov. Skulde imidlertid denne Tanke ikke vinde Billigelse, vil jeg som Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgfreds i alt Fald med stor Koldsindighed kunne see paa, hvorledes Sjælland og Thyen bære sig ad med at tilsvare denne Million; naar blot den kommer ind, saa har jeg ikke noget videre dertil at sige, men de paagjældende Egne, der bringes til imod de Bestemmelser, der staae i Loven af 10de Marts 1861, og imod den Betingelse, som der er foreskrevet, nemlig, at de ikke alene skulle have Nytte, men den nærmest Nytte af Jernbanen, at udbrede Væreløbet, ville vistnok i høi Grad kunne beklage sig. De Herrer Medlemmer, der nærmest repræsentere disse Egne, ere, idet de forøvrigt som Lovgivere repræsentere hele Landet, særlig forpligtede til at varetage disse Egenes Interesser, og det troer jeg, at de kunne gjøre ved at slutte sig til den Grundtanke, der er nedlagt i mit Forslag. Jeg haaber, at jeg for mit Vedkommende vil kunne indskrænke mig hertil, idet jeg ikke skal ønske yderligere at vidtløftiggjøre den Forhandling, som denne Sag kan give Anledning til.

Indenrigsministeren: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Ville)